

Fény sugar

Evangeliumi hitebrestő és hímelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félfévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Jó dolog dicsérni az Urat!

A hála az az út, amelyen Isten megmutatja csodálatos szabadítását. A hálátlanság pedig örökké nyitott forrása minden keserűségnek és fájdalomnak. Pál apostol Róma 1:21-ben a hálátlanságot tartja minden pogányság és tisztátalanság gyökerének. Maga az Úr Jézus Krisztus is egy vonalba helyezi a gonoszsággal (Lk. 6:35). A hálaérzet abból a megfontolásból fakad, hogy Isten életünk minden helyzetében milyen kegyelemmel és szeretettel volt velünk. Hálátlatlan az, aki mindazt a jót, ami Istenben van és Tőle jön, nem veszi észébe, pedig az Isten jóságára való emlékezés képezi az ember életerejét. Dávid is, amikor az Urat dicséri és Néki hálát ad, így szól magában: »El ne feledkezzél semmi jótéteményéről!« Mit használnék, hogy Isten hűsége naponként megújul és forrása percről-percre friss vízzel telve, ha lelkem megfélekedzik róla. Hasonlóvá leszek az olyan emberhez, akinek bőségben van pénze, vagyona, étele, itala, de nem gondol arra, hogy mindez rendelkezésére áll, hogy általa életét gondtalanná tegye. Az ilyen feledékeny ember minden gazdagsága mellett is szegény marad, és a terített asztal mellett éhen és szomjan halhat. Ilyen lelki szegénységbe, fájdalomba juttat a hálátlanság. Isten születésünktől fogva szerető Atyánk. Jézus Krisztus a mi hűséges Pásztorunk és Megváltónk. Isten Szentlelke áldott Vigasztalónk — de a feledékeny, hálátlatlan szív erről mit sem tud s járja az életet, mint eltévedt bárány, elhagyatva, jár mint koldus, akinek semmije sincs a földön, mint hajléktalan, akit senki sem fogad be. Mennyi lelki kín és gyötorem! És nincs is segítség s enyhítő balzsam, mert a hálátlatlan elfelejti, hogy a segítség már az ajtó előtt áll, s hogy csak azért ilyen nyomorult, elhagyott és szegény, mert megfélekedzik arról a végtelen gazdagságról, mely onnan felülről adatott.

Ha Isten kitölti a hálaadás lelkét szíveinkbe, először a szemünk nyílik meg. Meglátjuk a mindenütt jelenvaló, jóságos Istent, aki eget és földet betölt s aki szeretetét bebizonyította egyszülött Fiaának odaáldozása által. Látni fogjuk az érettünk emberré lett, megfeszített és feltámadt, megdicsőült Urat, járjunk bár az élet magaslatain vagy pedig sötét mély völgybe vigyen az útunk; bőségben éljünk, vagy hiányt szenvedjünk; kísértésen bár a Sátán vagy a saját testünk. Igen, mindezekben keresztül őt fogjuk látni, aki az eskünél is határozottabban jelentette ki: »Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön«, és »imé, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig!« A háromságos szent Istenre való ilyen gondolás a hála s az ilyen hála drága és értékes kincs.

Olyan Királyunk van, akinek első helye a jászol, utolsó helye a Kereszt volt. A tanítvány nem följobbal, a Mesterénél. Nem várhatunk és nem is szabad mást várnunk, mint a kereszt naponkénti súlyát. Tudjátok, mi teszi a Jászolt és a Keresztet olyan kínzóvá? A hálátlanság! És mi az, ami a Jászolt és a Keresztet égbevivő úttá magasztosítja? A hálaadás!

Aldjad én lelkem az Urat, és egész bensöm az ő szent nevét. Aldjad én lelkem az Urat és el ne felejtkezzél semmi jótéteményéről. Aki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet... kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged.
Zsolt. 103:1—4.

Bírálgatni, elítélni, panaszkodni, vádaskodni — ezt minden ember jól tud. Sokan valósággal művészek benne. De hálát adni? Azt csak igen kevesen tudnak. — Nyelv-kutatók állapították meg, hogy vannak olyan népek, amelyeknek egyáltalán nincs kifejezésük a hála fogalmára.

Sokatmondó legenda szól arról, hogy az Ursten lakomára hívta össze a különböző tulajdonságokat. Ketten kerültek egymás mellé, akik a földön még sohasem találkoztak. Az égi Úr bemutatta őket egymásnak: a jótett és a hála. — Sajnos, igaz az, amit a legenda kifejez: az ember elfelejt hálát adni minden jóért, amelyben részesül.

Idős asszonynak az volt a szokása, hogy esténként feltette magának a kérdést: »Miért adjak hálát?« S nagyon sokféle feleletet kapott. Azt mondta: »Mennél hálásabb vagyok, annál többet kapok, amiért újra csak hálát kell adnom.«

Útravaló.

Talán még soha nem gondoltál arra, milyen kegyelem, hogy egyik lábadról a másikra állhatsz, egyik utcából a másikba, egyik szobából a másikba mehetsz anélkül, hogy a járás fájdalmat okozna. Milyen kegyelem enni anélkül, hogy az szenvedéssel járna. Kegyelem szellemileg épnek lenni, írni, olvasni, Isten szolgálatában az embereknek dolgozni. Légy hálás Istennek, nehogy mindezeket el kelljen vennie tőled, hogy így értesse meg veled minden testi-lelki ajándékunk az értékét.

Miért adjak hálát?

A harangok aratási hálaünnepre hívtak. »Csak harangozzanak!« — gondolta a gazda, »engem egyáltalán nem érint! Miért adjak hálát? Talán azért, hogy a szárazság majd leégette a termést, vagy hogy az alkalmatlan időben jött eső menynyit ártott a gyümölcsnek és hogyan verte le a vihar tavasszal a gyümölcsfák virágait?« Egykedvűen olvasta tovább az ujságját.

»Apám, indulunk a templomba« — kiáltott a kisleánya. »Hozom az énekeskönyvedet is.« »Ma nem megyek« — válaszolta az apa. »De miért nem, apám?« »Mert nem vagyok olyan képmutató, mint a többiek. Igaz, te ezt nem érted, hát csak menj egyedül.«

A kislány megindult, de azután újra visszatért. »Apám, de hálát adni te is akarsz! Emlékszel, mikor beteg voltam

s azt gondoltátok, hogy meghalok...« A férfi elgondolkozott. Igen, gyermeke halálán volt már. Szégyenkezve vette a kalapját, énekeskönyvét és követte a kicsit az Isten házába.

»Hálával áldozzál az Istennek és teljesítsd a felségesnek fogadásaidat! És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, és megszabadítalak téged és te dicsőítsz engem« (Zsoltár 50:14—15). A prédikáció fogadásokról szólt, melyeket nyomorúságban, bajban tesz az ember. Segélykiáltásról, amelynek a meghallgatása után elmarad a hála. Mindaz a gazdának szólt. Előbb még azt kérdezte, miért adjon hálát, most pedig csordultig megtelt a szíve Isten iránti hálával.

A fillér.csoda.

Csak két fillért tettem a perselyedbe: az én kétfillér, kicsiny életem... S most mindhalálig ámulhatok rajta és a csodádat énekelhetem!

En elhullattam volna rég a porba, és aki látna sírva, könnyesen, megszánna, tudom, amint porbahullott, kárbamart kétfillérem keresem.

Vagy a világ piacán kétfilléres olcsóságot vehettem volna rajt'... Hisz minden olyan megfizethetetlen, ami utána a szívünk vágya hajt.

En odaadtam volna semmiségért, és kéregetnék mások ajtaján, éneklő, vak koldusa a világnak: »Induljatok meg a szívem jaján!«

De most... fénylő, csodálkozó szemekkel a Te kezdről énekelhetek!

A perselyedről, hova jó letenni kis semmitérő kétfilléreket.

A szántódról, hol aranylik a búza!

A szőlődről, hol nevet a gerezd!

Kifogyhatatlan, titkos terveidről, hogy a két fillért megezerszerezd.

Még mindig megvan! Mennyiszer kiadtad...

a Te kezéd könnyet törölt vele...

kenyeret szelt belőle éhezőnek,

és árvák asztalára tette le...

S még egyre, egyre tervezel belőle!

Mivé titted a két filléremet?!

Elfogyhatatlan mennyei aranyá aranyozta rejtelmes perselyed!

S én mindhalálig ámulhatok rajta,

és a csodádat énekelhetem!...

Csak két fillért tettem a perselyedbe! Az én kétfillér, kicsiny életem.

T. E. d. t.

Milyen volt a termés?

Leveleket olvasok és úgy érzem: húsz fiatal leány kedves, napbarnította arca mosolyog belőlük felém. Virágvasárnap búcsúztunk el. Együtt töltöttük a telet hasznos munkában a *népfőiskolán*. Azóta érkeznek a levelek, hozzák a magyar falvak illatát: akáccillat... szénaillat... a learatott gabona illata... Elmúlt a nyár. Derekas kivették részüket minden dologból... Szóaljanak most meg, hadd halljuk a hangjukat mind, akik a magyar jövőért imádkozunk. Mert ebben a hangban ígélet van.

Júniusi levelek:

»Eppen répát kapáltunk, amikor az ebéddel megkaptam a körlevelet. Az ebéd nem akart izleni, de szépen magamra parancsoltam, s ebéd után fogtam neki az olvasásnak. Ott volt a Bibliám is, az igehelyeket is kikerestem. (Ugyanis én sokszor viszem magammal a határba a Bibliám, s úgy ebéd után pihenésképpen olvasgatom. Így készültem a vasárnapi iskolai munkára is.)

Bizony a tavaszt nálunk is felváltotta a nyár. Az elvetett magok nemcsak kikeltek, az elültetett palánták nemcsak megfogantak, de már be is kapáltuk és növekszenek. A virágoktól tarka rét a kaszát várja. A gabona kezdi fejét meghajtani, fejlődik a szem. Nemsokára elérkezik az aratás Isten kegyelméből.

»Munkámat mindig örömmel végzem. Nagyon szeretem ezeket a tavaszi naplementéket. Ilyenkor, mikor már mindent elvégzek, élvezhetem azt a nagy békét és csendet, melyet a természet áraszt körülöttem. Nektek is azt mondom lányok, szeressétek a természetet, mert kifogyhatatlan a szépsége és fenséges volta. Mindig a Teremtőre emlékeztet bennünket. És nagyon szörössük hivatásunkat, a falusi életet... Hiszen a testi munkák között a miénk van a legközvetlenebb kapcsolatban Istennel.

»Egy néni azt a megjegyzést tette, hogy szép ugyan, ha így tudok gondolkodni, de később, ha majd gondok nehezülnek rám, úgysem tehetem meg. De én tudom, hogy bármi érjen is, lehet. »Minden lehetséges a hívőnek.« Es ha bármilyen terhek nehezülnek is rám. Hiszen minden az Ő kezéből jön. »Vessed az Úrra a te terhedet.« Bár mindenki ezt tudná tenni.

A köznapok a sok munka közepette múlnak el. Most már mindennap künn vagyok a mezőn.

Egy-egy tarka rétre szeretnék mind idehozni benneteket, lányok, szedni a virágot és meghallgatni Istent dicsőítő, sugógó hangját. Határunk minden része a sokféleség Istenének hatalmát bizonyítja. Amilyen örömet szerez a virágzó rét, éppen oly öröm az illatos széna gyűjtése. Milyen különös: egyforma örömet ad a

fű és a virág élete és végzete. Ez a sorsa. De milyen bölcsen van ez így. »Meggzár a fű, elhull a virág, de Istenünk be-széde mindörökké megmarad.« Az újra sarjadó löherelevelecskék mind egy-egy új életről beszélnek. Milyen jó, hogy nekünk is új életünk lehet már. Egyek le-hetünk az Úrban és részesei a mennyei elhívásnak.

»Könnyes szemekkel írom levelem édes-
apám beteggya mellett. Másban nem ta-lállok vigasztalást, mint egyedül a Bib-liában. De tudom, hogy annál nagyobb vigasztalás nem is kell. — Bármilyen ne-héz is ezt a keresztet elviselni, én azért könnyűnek találok, hisz az Úr Jézus én-értem ennél sokkal többet szenvedett. Olyan sokszor el szoktam énekelni azt az éneket: »Súlyos napokban csak Jé-zusra nézz.« Es úgy érzem, hogy ez új erőt önt belém, és csak teszem tovább a napi munkámat.«

Júliusi levél:

»Most kint a mezőn az aratás szerzl a legtöbb örömet. Öröm figyelni a verej-tékes, feszülő izmokkal arató embereket. De öröm a munka végzése is. Mindenki milyen örömmel és odaadással végzi ezt a munkát. Most a legnépesebb a határ. Majdnem mindenki kint dolgozik. Mintha csak kiadták volna a parancsot: »Ki a mezőre!« De van is benne valami pa-rancs. Parancsol az érett, pattogó búza, rajta keresztül maga a Teremtő: hogy amit Ő megteremtett, kárba ne vesszen. Öröm volt végigjárnom a gabonaföldeket, összeszámolni a kereszteteket, számadás alá venni, melyik föld mennyit termett. (Ez a munka már néhány év óta az én dolgom. Azelőtt édesapámmal együtt szoktuk vé-gezni.) Ilyenkor mindig arra a nagy szám-adásra gondolok, mikor majd Isten fog így számot venni a mi életünkről, mint most a gazda a termésről.«

Közli: T. E. d.l.

Csendes félóra a reggeli felkelés után bepillantás az örökkévalóság hajnalába, egész napunkra tündöklő fényt ad. Csak aki előzőleg Istennel beszélt, tud be-szélni az emberekkal úgy, hogy szívéből nem fogy el a türelem és a szeretet. A reggeli csendes félórából csendes nap lesz még akkor is, ha köröskörül vihar dúl.

★

Az az ember, aki Istennek csak egy jótéteményét is hálaadás nélkül élvezi, megrabolta Istent. Luther.

★

Az élet legnagyobb ereje a hálaadás. Bezzel.

Utmutató a Szentírás olvasásához.

Okt. 1. II. Kor. 1:1–11. V. Móz. 1:1–18. Egyetlen ember nem viselheti egy nagy munkának vagy közösségnek minden terhét és vezetését. Munkatársakra van szüksége. Ezt látta meg Mózes a pusztai vándorlás alatt, s Isten helybenhagyta ezt a gondolatot. S ma is így kell ennek lenni minden munkában és közösségben.

Okt. 2. II. Kor. 1:12–24. V. Móz. 1:19–23 Mózes most eszébe juttatja a népnek mindazt, ami a pusztai vándorlás alatt történt. A kémek kiküldéséről szól itt. Jó dolog egyes elért pontoknál megállni s emlékeztetnünkbe idézni a történeteket. Megláthatjuk így mulasztásainkat, tévedéseinket, s a segítséget, amit az Úrtól nyertünk.

Okt. 3. Zsolt. 34:2–9. V. Móz. 3:23–29. Még Mózesnek is meg kellett látnia, hogy ő is vétkezett, s nála, mint Isten kiváltszottjánál, különösen nagyot nyomott ez a mérlegben. Viselnie kellett a következményt, nem léphetett be az ígért földére. Vezető egyéneknek különösen kell vigyázniuk.

Okt. 4. Lk. 12:15–21. Zsolt. 145:15–21. Ján. 6:24–29. II. Kor. 9:6–11. Zsolt. 47. Milyen sok hálaadás van a zsoltárokban, ebben az őszövétségi könyvben! És sokszor milyen kevés nálunk, az újtestamentum népénél! Nem több-é a panasz, a zúgolódás? Nem kellene ennek így lenni!

Okt. 5. Zsolt. 85. V. Móz. 4:1–10. Isten törvényének áthágása büntetést von maga után. De akik engedelmeskednek, azokat megörzi az Úr. Milyen nagy biztatás ez a régi Ige ma is, mikor veszedelmes időkben élünk s nem lehet más remény-ségünk és bizodalomunk, mint Isten védő szárnyai. De ezek alá odavonulhatunk.

Okt. 6. II. Kor. 2:1–11. V. Móz. 4:11–24. Isten mindenféleképpen gondoskodott arról, hogy népe megtarthassa azt a parancsolatot, amely szerint nem szabad faragott képeket, bálványokat készítenie és imádnia. S hány nép van még ma is, amikor bálványok előtt borul le. S fájdalom, ehhez az is hozzájárul, hogy az úgynevezett keresztyén népeknek is megvannak a maguk bálványai s ezek miatt hanyagolják el a pogányok megtérítését.

Okt. 7. II. Kor. 2:12–17. V. Móz. 4:25–31. A zsidó népen valóban szóról-szóra beteljesedett Istennek itt kimondott fenyegetése, szétszórta őket az Úr minden nepek közé. De a fenyegetéshez ígért is van kapcsolva: ha újra keresi az Urat, akkor meg is találja. Imádkozunk a zsidó népért, hogy Istennek ez az ígérete beteljesülhessen.

Okt. 8. II. Kor. 3:1–6. V. Móz. 5:1–10. Mózes újra nyomatékosan ismétli a régen kiadott tízparancsolatot. Az ígért akkor is felhangzott. S Isten parancsolatai ma is érvényesek a mi számunkra is, s ígéretei nekünk is szólnak.

Okt. 9. II. Kor. 3:7–11. V. Móz. 5:

11–21. Egyetlen parancsolatot sem lehet kihagyni, egy sem évül el, ma is érvényes, ma is törvény. Csak az a különbség, hogy a zsidó nép számára még kívülről jövő kényszerítő törvény volt, nekünk pedig, ha Krisztusban hiszünk, a Szentlélek által bennünk munkálkodó, önként és örömmel végezhető törvény.

Okt. 10. Zsolt. 32:1–7. V. Móz. 6:1–9. A zsidó nép számára az is megkönnyítette a törvény betöltését az, ha szerette az Urat. Krisztus Lelkének munkája nélkül persze ez még szintén törvény maradt. Ma már természetesen kellene lennie, hogy teljes szívünkkel szeressük Istent, aki úgy szeretett minket, hogy egyszülött Fiát adta érettünk. De vajjon szeretjük-e, s ebben a szeretetben neveljük-e gyermekeinket?

Okt. 11. Máté 9:1–8. Ef. 4:22–32. Ján. 9:24–41. Jak. 5:13–20. V. Móz. 6:10–19. Nagy kísértés az embernek, a földi dolgai na jól mennek. Ilyenkor könnyen megfélekedzik Istenről, akinek pedig ezt is köszönheti. Erre nézve inti itt Mózes a népet és int bennünket. Ne kapjon el bennünket a világ, szolgáljunk Istennek hálás szívvel!

Okt. 12. Zsolt. 86. V. Móz. 6:20–25. Gyermekeink nevelésében legjobb eszköz az Úr jószágáról és szeretetéről való bizonyágtétel. De ennek nemcsak szavakból kell állnia, hanem egész életünk példaadásából.

Okt. 13. II. Kor. 3:12–18. V. Móz. 7:1–13. A zsidó népnek, Isten parancsa szerint teljesen szakítania kellett a pogány népekkel és azok szokásaival. Így kell nekünk is szakítanunk a körülöttünk levő, bár keresztyénnek nevezett, de tulajdonképpen pogány világgal és annak szokásaival. Hány boldogtalan házasság származott abból, hogy hívő férfi vagy leány frigyét kötött hitetlen féllel. Óvakodjunk ettől!

Okt. 14. II. Kor. 4:1–6. V. Móz. 8:1–10. Isten az övéit nem vezeti mindig rózsás úton. A tövis és a bogáscskó, amelyek szürnak és megsebeznek, hozzátartoznak nevelésünkhöz. De a nehéz út jó földre vezet, az igazi hazába, a menyeyei otthonba. Járjunk rajta türelmesen és bízó hittel!

Okt. 15. II. Kor. 4:7–18. V. Móz. 8:11–20. Felfuvalkodásra csábította egykor a kígyó Évát, avval biztatva őt, hogy olyanná lehet, mint Isten. Eva hallgatott rá s elbukott. Milyen felfuvalkodott a mai ember is! Hatalmat szerzett nemcsak a szárazföldön s a tengeren, hanem a levegőben is. S azt hiszi, hogy ezt a saját eszének és erejének köszönheti. Elkerülheti-e így a bukást?

Okt. 16. II. Kor. 5:1–13. V. Móz. 9:1–7. A magunk igazságával bizony semmit sem tudunk kiérdemelni. Minden, amit kapunk, akár testi, akár lelki jó, Isten kegyelmének ingyen ajándéka. Oh bár ne feledkeznének meg erről sem a világ nagyjai, sem Istennek legkisebb gyermekei!